

розмір посадового окладу чиновника не повинний бути меншим, ніж 2 розміри мінімальної зарплати[3].

Отже, інститут державної служби що на сучасному етапі реформується в контексті загальних завдань адміністративної реформи в Україні, і це є одним із її стратегічних напрямів. Для цього оновлено законодавство про державну службу відповідно до вимог Конституції України щодо забезпечення конституційного права громадян України на рівний доступ до державної служби. Метою такого реформування є становлення високоєфективного, стабільного, авторитетного інституту державної служби, який забезпечить підбір і розстановку високопрофесійних, чесних і патріотично налаштованих кадрів апарату управління.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В. Б. Адміністративне право України: академічний курс: у 2 т. / Авер'янов В. Б. / ред. код.: В. Б. Авер'янов (голова). – К. – Вид-во «Юридична думка», 2007 – Т. 1: Загальна частина. – 2007. – 591 с.
2. Про державну службу: Закон України від 16 груд. 1993 р. / [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
3. Про державну службу: Закон України від 17 листоп. 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 1072. – Ст. 273.

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО БОРОТЬБИ З НЕЗАКОННОЮ МІГРАЦІЄЮ

Бердик Аліна Володимирівна, студент навчально-наукового інституту права та психології Навчальної академії внутрішніх справ *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративного права навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Сергєєв І.С.*

Міграція – це просторове переміщення населення територією відносно місця проживання з перетином адміністративних меж, з поверненням до постійного місця проживання або без повернення.

Розрізняють два типи міграції населення: міжнародну (міждержавну, зовнішню) і внутрішню (внутрішньодержавну). У зовнішній міграції вирізняють ще один особливий вид — нелегальну (незаконну, підпільну) міграцію. При цьому нелегальні мігранти — це особи, які в пошуках роботи в'їжджають в іншу країну як нелегально (наприклад, із Мексики до США незаконно перетинають кордон близько 1 млн. чол. щорічно), так і на законних підставах (за приватними запрошеннями, як туристи тощо) з подальшим переходом на незаконне становище та нелегальне працевлаштування.

Соціальним двигуном і рушійною силою міграції є боротьба особистості за власне самоствердження в житті, що гарантується, захищається та охороняється міжнародним правом. Тому цілком зрозумілими є принципи, що забезпечують права та свободи мігрантів, які визначено у ряді міжнародних документів.

Нелегальна міграція має такі ж причини, що й інші міграції, але вони є більш конфліктними. Вони змушують нелегальних мігрантів йти на ризик задля власного життя, життя своєї родини, кидатись у прірву незаного, чинити правопорушення заради покращання свого життєвого становища, втечі від конфліктів.

Особливістю нелегальної міграції є те, що вона може бути як формою міграції, так і її засобом. Тобто, в деяких випадках нелегальна міграція первісно має кримінальний початок, пов'язаний з наркотиками, тероризмом, переправою та продажем вогнепальної зброї, торгівлею людьми. Так, правоохоронними органами України було затримано нелегальних мігрантів з Нігерії, Молдови, Екватору які намагалися доправити до України більше 2 кг. кокаїну.

На сьогодні нелегальна міграція втрачає стихійний характер і поступово як один із прибуткових видів злочинної діяльності підпадає під вплив організованих злочинних угруповань.

Безумовно, що таке становище не може не викликати відповідної реакції з боку кожної держави. Більшість зарубіжних країн вдаються до наступних заходів боротьби з нелегальною міграцією:

- зміцнення кордонів, створення системи імміграційного контролю, підвищення технічної оснащеності прикордонної служби;

- посилення санкцій, в тому числі і у вигляді кримінальної відповідальності, за нелегальну імміграцію, незаконну зайнятість і контрабандне переправлення мігрантів;

- організації негальної депортації нелегалів з числа іноземних громадян; Проте, на мою думку, заходи боротьби з нелегальною міграцією повинні здійснюватися не лише при в'їзді до країни, але і в період перебування іноземних громадян в нашій країні. В основному вони повинні зводитися до наступного:

1) здійснення постійного і дієвого контролю за законністю перебування іноземних громадян на території держави. Велика кількість іноземних громадян стає нелегалами вже після легального в'їзду до країни (наприклад, в'їзд по туристичній візі і подальше нелегальне працевлаштування). У США ця категорія нелегальних мігрантів складає близько половини від їх загальної кількості. Відповідно до закону ФРН «Про іноземців» за незаконне перебування в країні іноземні громадяни караються позбавленням волі на строк до 1 року або грошовим штрафом до 1000 євро. Аналогічні заходи мали б бути вжиті і в Україні.

2) застосування санкцій, і не тільки адміністративних але і кримінальних до всіх без виключення працедавців за прийом на роботу нелегальних мігрантів без наявності відповідних дозволів у працівника і працедавця. В даний час у ряді країн вже існують спеціальні трудові інспекції, які здійснюють нагляд за законністю залучення і використання іноземних робітників, а у разі порушення чинного законодавства до працедавців, які допустили незаконну зайнятість, застосовуються адміністративні або й кримінальні санкції.

Список використаних джерел:

1. Шевченко О.М. Основні напрямки використання міжнародного досвіду в державному управлінні міграційними процесами України / О.М. Шевченко // Матеріали міжнар. наук. конференції «Інноваційний розвиток суспільства за умов крос-культурних взаємодій», (Суми, 20-21 лютого 2008 р.) / Сумський обласний ін-тут післядипломної педагогічної освіти. – Суми : РВВ СОШПО, 2008. – С. 149-152.
2. Катеренчук М. Динаміка розвитку імміграційного законодавства США / Право України. – 1999. – № 4.
3. Міграційні процеси у сучасному світі: світовий, регіональний, національний виміри (потенційний апарат, концептуальні підходи, теорія та практика) // Енциклопедія / За ред. Ю. Римаренка. – К., 1998. – С. 20-21.
4. Діяльність Прикордонних військ України з протидії нелегальній міграції за 2001 р.: – Аналіг. довід., 2001.

ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ МИТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Турובהва Світлана Олексіївна, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри адміністративного права навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Сергеев І.С.*

Митна діяльність - це один із видів людської діяльності, що спрямований на реалізацію митної політики держави засобами митної справи.

Не може бути успішною і боротьба із злочинністю, коли до держави через її кордони незаконно, контрабандним шляхом надходять зброя, наркотики тощо. Тому не випадково у багатьох державах світу, в тому числі в Україні, митні органи належать до системи правоохоронних органів [2].

У 1992 р. в Україні було створено понад 50 митниць. Керував митною справою спеціально створений для цього орган – Державний митний комітет України.

8 лютого 1997 р. Указом Президента України він був ліквідований і замість нього створена Державна митна служба України, а пізніше Указом Президента України від 24.12.2012 №726/2012 шляхом реорганізації Державної податкової служби України та Державної митної служби України було утворено Міністерство доходів і зборів України. Його визначено головним органом у системі органів центральної влади з питань забезпечення формування єдиної державної податкової, митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів та єдиного соціального внеску [1].